

JOSEPHINE TEY

DE
HEKSEN
VAN
Milford

Uit het Engels vertaald door Lore Coutinho

Manteau

1

Het was een lentemiddag, vier uur, en Robert Blair had zin om naar huis te gaan.

Het kantoor zou natuurlijk pas om vijf uur sluiten, maar als je de enige Blair bent van *Blair, Hayward, and Bennet*, ga je naar huis als je daar zin in hebt. En als je praktijk hoofdzakelijk bestaat uit testamenten, akten van overdracht en beleggingen, komt er laat in de middag zelden een cliënt opdagen. En als je in Milford woont, waar de laatste buslichting om 3.45 uur plaatsheeft, valt er al lang voor vier uur niets meer te beleven.

Het was zelfs onwaarschijnlijk dat hij nog zou worden opgebeld. Zijn golfvrienden hielden zich nu ergens tussen de veertiende en de zestiende hole op; niemand zou hem te eten vragen, want in Milford worden zulke uitnodigingen nog met de hand geschreven en met de post verstuurd. En tante Lin zou niet opbellen om te vragen of hij op weg naar huis de vis wilde afhalen, omdat het vandaag een van haar twee wekelijkse bioscoopmiddagen was en ze op dit moment al twintig minuten naar de hoofd-film zat te kijken.

Dus daar zat hij, in de lome atmosfeer van een lentemiddag in een marktstadje, te staren naar het laatste plekje zonlicht op zijn bureau (het mahoniehouten bureau met het koperen inlegwerk dat zijn grootvader tot grote ergernis van de familie uit Parijs had meegebracht) en had zin om naar huis te gaan. In dat plekje zonlicht stond zijn theeblad en het typeerde *Blair, Hayward, and Bennet* dat de thee er niet werd opgediend op een bliken blaadje

maar uit een keukenkopje. Iedere werkdag om tien voor vier precies verscheen miss Tuff met een gelakt dienblad met een wit kleedje erop en een porseleinen kopje met een blauw patroontje, en met op een bijpassend bordje twee biscuitjes: maandag, woensdag en vrijdag petit-beurre, dinsdag en donderdag tarwekoekjes.

Terwijl hij er nu dromerig naar zat te kijken, besepte hij hoezeer dit de continuïteit van *Blair, Hayward, and Bennet* symboliseerde. Het porselein herinnerde hij zich uit zijn prille jeugd. Het blad werd thuis gebruikt door het dienstmeisje om er het brood van de bezorger op te leggen en was daarna met de kopjes naar kantoor verhuisd. Het kleedje was jaren later bijgedragen door miss Tuff en zijzelf was een product van de oorlog – de eerste vrouw achter een schrijftafel in een fatsoenlijk advocatenkantoor in Milford. Ze was destijds bepaald een revolutionaire verschijning geweest, dat magere, serieuze, stuntelige ongetrouwde meisje. Maar de firma had de revolutie zonder noemenswaardige schok overleefd en nu, bijna een kwarteeuw later, kon je je nauwelijks meer voorstellen dat de magere, grijze, waardige miss Tuff ooit een sensatie had teweeggebracht. Ze had de aloude routine dan ook slechts verstoord door dat kleedje op het theeblad. Bij miss Tuff thuis werd alles opgediend op een blad met een kleedje en zelfs cake werd geserveerd met een doekje of servet op de schaal. Dus had miss Tuff afkeurend naar het kale blad gekeken. Ze vond het patroon trouwens druk, smakeloos en ‘raar’ en op een dag kwam ze aanzetten met een keurig effen wit kleedje van thuis, daar kon je tenminste netjes van eten. En Roberts vader, die het gelakte blad mooi vond, keek naar het heldere witte kleedje en was geroerd over het warme hart dat dit jonge meisje de firma kennelijk toedroeg, en zo was het kleedje gebleven en maakte nu evenzeer deel uit van de firma als de trommels met akten, de koperen naamplaat en de jaarlijkse verkoudheid van mr. Heseltine.

Terwijl zijn ogen nog gericht waren op het blauwe bord waarop de biscuitjes hadden gelegen, voelde Robert weer die vreemde

gewaarwording in zijn borst. Het had niets te maken met die twee tarwekoekjes, tenminste niet lichamelijk, maar wel met de onvermijdelijkheid van de biscuitjessleur, de rustige zekerheid dat hij donderdag tarwekoekjes bij de thee kreeg en maandag petit-beurres. Tot verleden jaar had hij nooit bezwaar gehad tegen zekerheid of rust. Hij had nooit verlangd naar een ander leven dan dit kalme, gezellige bestaan in zijn geboorteplaats. Hij wilde ook nu nog niets anders. Maar de laatste tijd was er enkele keren een vreemde gedachte bij hem opgekomen, zonder aanleiding eigenlijk en moeilijk te omschrijven. Het was zoiets als: 'Hiermee zul je het voor altijd moeten doen'. En bij die gedachte had hij dan dat beklemmende gevoel in zijn borst. Het leek een beetje op de paniekerige benauwdheid die hij als jongen van tien jaar had gehad als hem te binnen schoot dat hij naar de tandarts moest.

Robert vond dit ergerlijk en vreemd, want hij beschouwde zichzelf als een gelukkig en fortuinlijk man, en volwassen bovendien. Waarom overviel hem zo'n buitenissige gedachte en veroorzaakte die dat angstige strakke gevoel onder zijn ribben? Wat ontbrak er aan zijn leven dat je een gemis zou kunnen noemen?

Een vrouw?

Maar hij had kunnen trouwen als hij had gewild. Dat dacht hij tenminste, want er woonden hier in de buurt talrijke ongetrouwde vrouwspersonen die geen tekenen vertoonden dat ze hem niet mochten.

Een toegewijde moeder?

Maar had een moeder hem met meer toewijding kunnen verzorgen dan die goeie, hartelijke tante Lin?

Rijkdom?

Had hij ooit iets willen hebben dat hij niet kon kopen? En als dat geen rijkdom was, wat was rijkdom dan wel?

Een opwindend leven?

Maar hij had nooit naar opwinding verlangd, dat wil zeggen, geen grotere opwinding dan een dag jagen of golfspelen.

Wat dan wel? Waarom die gedachte: ‘Hiermee zul je het voor altijd moeten doen’?

Hij zat te staren naar het blauwe schaaltje en dacht dat dat gevoel uit je kinderjaren – ‘morgen gebeurt er iets heerlijks’ – misschien in je bleef doorwerken zolang het nog werkelijkheid kon worden en dat je je er pas na je veertigste, als er nauwelijks meer kans op vervulling bestond, bewust van werd: een vergeten brokje kindsheid dat jengelde om aandacht.

Bewust hoopte hij, Robert Blair, van harte dat zijn leven op dezelfde voet zou doorgaan tot zijn dood. Op school had hij al geweten dat hij zijn vader zou opvolgen en wat medelijgend-goedgeloof neergekeken op jongens die geen gespreid bed wachtte en geen Milford, vol vrienden en herinneringen, geen stuk Engelse bestendigheid in de vorm van *Blair, Hayward, and Bennet*.

Al sinds 1843 was er geen Hayward meer in de firma, maar er huisde wel een jonge telg van de Bennets in de achterkamer. Huisen was wel het goede woord ervoor, want dat hij er werkte was onwaarschijnlijk; hij stelde voornamelijk belang in het schrijven van gedichten die dusdanig origineel waren dat alleen Nevil zelf ze begreep. Robert betreurde het dichtwerk maar had begrip voor het luieren, want hij herinnerde zich best dat hij in zijn jonge jaren in diezelfde kamer de tijd had zoekgebracht met het oefenen van korte golfslagen met als doelwit de leren clubfauteuil.

Het zonlicht gleed van de rand van het theeblad en Robert besloot op te stappen. Als hij nu ging, kon hij door High Street naar huis lopen zolang de zon nog de oostkant van het trottoir bescheen; en een wandeling door de hoofdstraat van Milford was nog altijd iets waarvan hij bewust genoot. Niet dat Milford zo bijzonder was. Er lagen honderden soortgelijke plaatsjes ten zuiden van Trent. Maar het was op zijn bescheiden manier een symbool van het goede leven dat Engeland de laatste driehonderd jaar had gekend. Vanaf het oude woonhuis waarin *Blair, Hayward, and Bennet* was gevestigd en dat was gebouwd tijdens de laatste re-

geringsjaren van Karel II liep de hoofdstraat zuidwaarts, iets hellend, langs huizen in diverse stijlen en materialen uit de tijd van de Georges, van Elizabeth I, van Victoria en de Prins Regent – tot aan de villa's uit de tijd van Edward VII achter hun olmen, aan het andere uiteinde.

Tussen het roze en wit en bruin glom hier en daar een voor-gevel van zwart glas, brutaal als een opgedirkte parvenu op een feestje; maar de goede manieren van de andere huizen overheersten. Zelfs de grote bedrijven hadden Milford gespaard. Weliswaar prees een Amerikaans warenhuis aan het zuidelijk uiteinde van de straat met veel rood en goud zijn artikelen aan, een dagelijkse doorn in het oog van miss Truelove die, steunend op haar zusters bakkunsten en Anne Boleyns reputatie, in het elizabethaanse huis aan de overkant een tearoom exploiteerde. Maar de Westminster Bank had het gildehuis van de wevers aangepast aan haar behoeften zonder een spoor van marmer en met een onopvallendheid die zeldzaam was geworden sinds de dagen van de woekeraars; en Soles, de groothandel in farmaceutische producten, had het oude herenhuis van de Wisdoms betrokken en niets veranderd aan de hoge, strakke gevel.

Het was een mooi, vrolijk, druk straatje, met op regelmatige afstanden geknotte lindebomen die uit het plaveisel groeiden, en Robert Blair was er dol op.

Hij maakte net aanstalten om op te staan toen zijn telefoon rinkelde. Overal elders ter wereld zijn de telefoons zo aangelegd dat ze rinkelen bij de receptioniste, die je dan te woord staat, vraagt wat je op je hart hebt en zegt 'een ogenblikje alstublieft, dan zal ik u doorverbinden'. Maar in Milford gaat dat anders, in Milford zijn ze daar niet van gediend. Als je in Milford John Smith opbelt, verwacht je dat John Smith in hoogsteigen persoon de telefoon opneemt. Dus toen die lentemiddag de telefoon ging bij *Blair, Hayward, and Bennet*, rinkelde de bel op Roberts mahoniehouten bureau.

© 2023 Manteau / Standaard Uitgeverij nv, Franklin Rooseveltplaats 12,
B-2060 Antwerpen en de erven Coutinho

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Eerste druk juni 2023

Omslagontwerp: Herman Houbrechts
Opmaak binnenwerk: Ready2Print
Vertaling: Lore Coutinho

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 4025 7
D/2023/0034/282
NUR 305